

Havf ve reca ortasında

Mustafa Deniz: “1- Kadir gecesinde geçmişten namaz kazaları olan veya hiç namaz kılmamış müminler de affedilir mi?

2-Kadir gecesinde İlâhî affa nail olan kimse Ramazan bitiminde birtakım günahlar işlese acaba amel defterine eski bağışlanan günahlar gene avdet eder mi?”

SINIRSIZ AF VARDIR; FAKAT...

Kadir gecesini ihya edenin, Ramazan ayında oruç tutanın, beş vakit namazını kılanın, Cuma namazını kılanın, hacca gidenin her birisinin kendi içinde günahların bağışlanmasına vesile olduğu, kişiyi annesinden doğduğu günkü gibi günahsız kıldığı ile ilgili sahih rivayetler vardır.

Öncelikle Cenâb-ı Allah genel affını Kur’ân’da zaten ilan etmiştir. Buyurmuştur ki:

“De ki: Ey kendilerine haksızlık edip ölçüyü aşan kullarım! Allah’ın rahmetinden ümidinizi kesmeyin. Çünkü Allah bütün günahları bağışlar ve gerçekten O, çok bağışlayan, çok merhamet edendir.”¹

Bu durumda sınırsız af vardır. Fakat önemli olan, bizim bu sınırsız aftan ne anladığımızdır. Sınırsız af var diye, sınırsız ve ölçüsüz davranışlar sergilemek olur mu? Elbette olmaz! Allah’ın af ve merhametine karşı edepsizlik olur. Bizim de kendimize bir çekidüzen vermemiz gerekir. Madem böyle sınırsız af ile bizi kucaklayan bir Rabbimiz var; bizim de Ona karşı kudretimiz ölçüsünde, yapabildiğimiz kadar adım atmamız şarttır.

ŞU AF SAĞANAĞINA BİR BAKIN!

Bir hadis-i kudsîde bu sınırsız af aynen şöyle ifadesini bulmuştur:

“Ey kullarım! Sizler gece ve gündüz hata işliyorsunuz. Ben ise bütün günahları affederim. Öyleyse benden mağfiret talep edin de sizleri bağışlayayım.”²

Bir diğer hadis-i kudsî şöyle çağrı yapıyor:

“Ey Âdemoğlu! Muhakkak sen Bana dua ettiğin ve Ben’den ümit ettiğin sürece senden meydana gelen günahlara rağmen seni affederim. Günahlarına aldırmam. Ey Âdemoğlu, şayet günahların semadaki bulutlara ulaşsa, sonra Bana istiğfar etsen; seni bağışlarım. Günahlarına aldırış etmem. Ey Âdemoğlu, şayet sen Bana yerler dolusu hatalarla gelsen, sonra Bana hiçbir şeyi şirk koşmadan gelsen, sana yer dolusu istiğfarla gelirim.”³

Bu durumda, böyle bir af sağanağına karşı bizim de eğer gücümüz yetiyorsa yapmamız gerekenler olmalıdır ve vardır.

YAPAMADIKLARIMIZI TELÂFİYE DÖNÜK ADIM ATMALIYIZ

Bunları özetleyelim:

1- Kula borçlarımız varsa, ödeyebiliyorsak ödeyelim. Ki af istemeye yüzümüz olsun.

2- Allah'a borçlarımız varsa ve ödeyebiliyorsak ödeyelim. Ki mağfiret istemeye yüzümüz olsun.

Bu çerçevede namaz, oruç, zekât, hac gibi üzerimizde zimmet olan ibadetleri eğer aksatmışsak, bir an evvel telâfi etme yoluna gitmek, af istemenin de ilk adımları olacaktır. Biz telâfi yoluna gireriz de, tamamını ödemeye güç yetirememişsek eğer, umulur ki Rabbimiz kalanını affeder.

Fakat, “Ben hiç namaz kılmamam Allah gene de affeder mi?” gibi sorularla sadece Allah’ın af ve mağfiretini incitmiş oluruz. Böyle bir düşünceye kapılmaya gerek de yok! Namaz kılmaya güç yetirebiliyorsak neden kılmayalım? Kazalarımızı kılmaya kudretimiz varsa neden telâfi etmeyelim?

Şunu bilmemiz yeter: Bize sadece adım atmak düşüyor. Hiç şüphe etmeyelim ki, biz adım atarsak, O bize koşarak gelir. Bizim yapamadıklarımızı O--inşallah--affeder.

YA GÜNAHLARIMIZ?

3-Bir diğ er husus da günahlar konusudur. Bu konuda da samimî olmamız şarttır. Samimî olmadan, dil ucuyla yapılmış bir tövbe, tövbe değildir.

Fakat o günah gözden uykuları kaçırmış, nefse pişmanlık vermişse; gözleri yaşartmış, kalbi hüzne atmış, vicdan azabına neden olmuşsa, işte bu hâl samimî tövbe hâlidir. Böyle bir tövbe ile kul yerler ve gökler dolusu günahları da olsa, şirki

de olsa, küfrü de olsa--inşaallah—affedilir.

Affedilen kimse daha sonra yeniden günah işlese, amel defterine eski günahları avdet etmez. Çünkü onlar artık affedilmiştir. Sadece işlediği yeni günahları yazılır.

Fakat ne var ki, biz günahımızın hangisinin affedilip hangisinin affedilmediğini, Kadir gecesinden sonra durumumuzun ne olduğunu bilemiyoruz. Mahşer gününe kadar da öğrenme yetkimiz yok.

Bu durumda bize sürekli tövbe, sürekli günahlardan içtinap düşüyor.

Ne sadece korku, ne sadece ümit... Havf ve reca ortasında bir hayat düşüyor.

Dipnotlar:

1- Zümer Suresi: 53

2- Müslim, Birr 55, (2577); Tirmizî, Kıyamet 49, (2497)

3- Tirmizi; Kitabu Ebvâb'id-Deavât, 3534; İmam Nevevi, Riyaz'üs-Sâlihîn: 6/278-279.